

det
perfekta
kvarteret

en thrillerserie om jessie hunt – bok två

BLAKE PIERCE

Blake Pierce

Det perfekta kvarteret

«Lukeman Literary Management Ltd»

Pierce B.

Det perfekta kvarteret / B. Pierce — «Lukeman Literary Management Ltd»,

I DET PERFEKTA KVARTERET (bok två) plockar den färska kriminalprofileraren Jessie Hunt, 29, upp spillrorna av sitt kraschade liv och lämnar förorten för att börja om i centrala Los Angeles. Men när en förmögen kvinna från societeten mördas är plötsligt Jessie, som tilldelas brottsfallet, tillbaka i det perfekta förortslivet och jagar en vrickad mördare bland plastiga fasader och sociopatiska countryklubbdamor. Jessie trivs återigen i centrala Los Angeles och är säker på att hon har kommit vidare från sin mardröm i förorten. Hon är redo att lämna sitt misslyckade äktenskap bakom sig och erbjuds ett jobb i det lokala polisdepartementet, som hon väljer att ta på bekostnad av en plats på FBI-akademien. Hon tilldelas ett mordfall som skett i ett rikt förortsområde, ett enkelt fall som är tänkt att kickstarta hennes karriär. Men hennes överordnade känner inte till att det finns mer bakom mordfallet än vad någon kunnat ana. Inget hade kunnat förbereda henne för det här första brottsfallet, som tvingar henne att gå på djupet med de förmögna förortspare som hon trodde att hon hade lämnat bakom sig. Bakom de polerade familjefotografierna och perfekt klippta häckarna förstår Jessie att perfektion inte är vad det verkar vara. DET PERFEKTA KVARTERET är den andra boken i en fängslande ny psykologisk thriller serie med oförglömliga karaktärer och pulshöjande spänning, som kommer få dig att vända sida efter sida långt in på småtimmarna. Den tredje boken i serien om Jessie Hunt – DET PERFEKTA HUSET – kommer snart.

© Pierce B.
© Lukeman Literary Management Ltd

Содержание

KAPITEL ETT	9
KAPITEL TVÅ	10
KAPITEL TRE	13
KAPITEL FYRA	18
KAPITEL FEM	21
KAPITEL SEX	25
KAPITEL SJU	29
KAPITEL ÅTTA	33
Конец ознакомительного фрагмента.	36

det perfekta kvarteret

(en thrillerserie om jessie hunt – bok två)

blake pierce

översättning av petter mattsson

Blake Pierce

Blake Pierce är författaren bakom den bästsäljande rysarserien RILEY PAGE, som består av tretton böcker (det kommer fler). Blake Pierce har också skrivit rysarserien MACKENZIE WHITE, som består av nio böcker (det kommer fler); rysarserien AVERY BLACK, som består av sex böcker; rysarserien KERI LOCKE, som består av fem böcker; rysarserien MAKING OF RILEY PAIGE, som består av två böcker (det kommer fler); rysarserien KATE WISE, som består av två böcker (det kommer fler); och de två psykologiska spänningsromanerna om CHLOE FINE (det är fler på väg).

Blake är en filtig läsare och hon har älskat rysare och thrillers hela sitt liv. Hon blir glad när ni hör av er, så gå gärna in på www.blakepierceauthor.com för mer information och kontaktuppgifter.

Copyright © 2018 av Blake Pierce. Alla rättigheter förbehållna. Med undantag för vad som tillåts enligt US Copyright Act of 1976, får ingen del av denna publikation reproduceras, spridas eller överföras i någon form eller på något sätt, eller lagras i en databas eller ett hämtningssystem, utan att ha föregåtts av tillstånd från författaren. Denna e-bok är licensierad endast för personligt bruk. Denna e-bok får inte säljas vidare eller ges bort till andra människor. Om du vill dela denna bok med en annan person, vänligen köp en extra kopia för varje mottagare. Om du läser den här boken och inte köpte den, eller om den inte köptes för endast din användning, vänligen returnera den och köp din egen kopia. Tack för att du respekterar det hårda arbete som denna författare lagt ner på att färdigställa boken. Detta är ett skönlitterärt verk. Namn, karaktärer, företag, organisationer, platser, händelser och incidenter är antingen produkter av författarens fantasi eller används skönlitterärt. Alla likheter med faktiska personer, levande eller döda, är rent slumpmässiga. Jacket image Copyright hurricanehank, används under licens från Shutterstock.com.

BÖCKER AV BLAKE PIERCE

RILEY PAIGE-RYSARE

BORTA (Bok #1)

TAGEN (Bok #2)

ÅTRÅDD (Bok #3)

LOCKAD (Bok #4)

EN SERIE AV PSYKOLOGISKA SPÄNNINGSTHRILLERS OM JESSIE HUNT

DEN PERFEKTA HUSTRUN (Bok #1)

DET PERFEKTA KVARTERET (Bok #2)

CHLOE FINE PSYKOLOGISKA SPÄNNINGSROMANER

GRANNEN (Bok #1)

GRANNENS LÖGN (Bok #2)

ÅTERVÄNDNINGSGRÄND (Bok #3)

KATE WISE RYSARSERIE

OM HON VISSTE (Bok #1)

OM HON SÅG (Bok #2)

DECKARSERIEN OM MACKENZIE WHITE

INNAN HAN DÖDAR (Bok #1)

INNAN HAN SER (Bok #2)

En återblick till den första delen av Jessie Hunt-serien

I "Den perfekta hustrun" lämnar mastersstudenten inom rättspsykologi Jessie Hunt och hennes make, investeringsbankiren Kyle Voss, sin lägenhet i centrala Los Angeles för en vräkig villa i Orange County, efter att han blivit befordrad och omplacerad.

Medan Kyle är exalterad över deras nya liv har Jessie sina tvivel och känner sig obekväm bland den privilegierade eliten. Trots det försöker hon att anamma den nya livsstilen, skaffa vänner i kvarteret och gå med i den lokala yachtklubben, med sina hemliga och till synes grymma ritualer.

I skolan imponerar Jessie på gästföreläsaren och kriminalpolisen på LAPD, Ryan Hernandez, genom att lösa en komplicerad fallstudie. För att kunna slutföra sina fältstudier lyckas hon få tillträde till ett närliggande mentalsjukhus där den ökända seriemördaren Bolton Crutchfield sitter inspärrad.

Crutchfields brott påminner henne om en man som kallas Bödeln från Ozarkbergen, som kidnappade och mördade ett dussintal människor när hon var ett barn i Missouri. Bland de kidnappade fanns Jessie och hennes mamma, som mördades framför henne. Jessie träffar regelbundet doktor Janice Lemmon för att hantera traumat.

Crutchfield berättar under intervjuer att han beundrar Bödeln från Ozarkbergen, som aldrig greps, och att de på något sätt har kommunicerat med varandra. Han antyder också, endast genom att observera och prata med Jessie, att de misstankar hon känner mot sin nya rika livsstil är helt legitima.

När hon blir allt skickligare på gärningsmannaprofilering upptäcker den nu gravida Jessie att yachtklubben faktiskt är en fasad för en exklusiv prostitutionsring. Hon gräver också fram den mörka sanningen om sin make: Kyle är en sociopat som har mördat en klubbanställd som han legat med, och han har försökt att sätta dit Jessie för mordet. Jessie får missfall efter att ha blivit drogad av Kyle. Det enda som hindrar att även Jessie mördas av Kyle är hennes snabbtänkhets och två grannar. Hon skadas, men Kyle grips.

Jessie återvänder till sitt gamla kvarter i centrala Los Angeles för att börja om. Kort därefter får hon besök av chefen för mentalsjukhusets säkerhetsavdelning, Kat Gentry. Hon vidarebefordrar ett meddelande från Crutchfield: Bödeln från Ozarkbergen letar efter henne. Jessie avslöjar sin djupaste hemlighet för Kat: anledningen till att Bödeln från Ozarkbergen letar efter henne är för att han är hennes pappa.

Jessie Hunt är en snart frånskild aspirerande kriminalprofilerare.

Kyle Voss är hennes sociopatiska, nu fängslade, blivande exmake.

Bolton Crutchfield är en grym seriemördare som idoliserar Jessies blodtörstiga far.

Kat Gentry är säkerhetschef på mentalsjukhuset där Crutchfield sitter inspärrad.

Doktor Janice Lemmon är Jessies psykiatriker och har tidigare varit profilerare.

Lacy Cartwright är Jessies kompis från högskolan, som hon nu bor tillsammans med.

Ryan Hernandez är kriminalpolisen från LAPD som har gästföreläst på Jessies utbildning.

Bödeln från Ozarkbergen är en okänd seriemördare som aldrig har gripits – och Jessies pappa.

INNEHÅLL

[KAPITEL ETT](#)

[KAPITEL TVÅ](#)

[KAPITEL TRE](#)

[KAPITEL FYRA](#)

[KAPITEL FEM](#)

[KAPITEL SEX](#)

[KAPITEL SJU](#)

[KAPITEL ÅTTA](#)

[KAPITEL NIO](#)

[KAPITEL TIO](#)

[KAPITEL ELVA](#)

[KAPITEL TOLV](#)
[KAPITEL TRETTON](#)
[KAPITEL FJORTON](#)
[KAPITEL FEMTON](#)
[KAPITEL SEXTON](#)
[KAPITEL SJUTTON](#)
[KAPITEL ARTON](#)
[KAPITEL NITTON](#)
[KAPITEL TJUGO](#)
[KAPITEL TJUGOETT](#)
[KAPITEL TJUGOTVÅ](#)
[KAPITEL TJUGOTRE](#)
[KAPITEL TJUGOFYRA](#)
[KAPITEL TJUGOFEM](#)
[KAPITEL TJUGOSEX](#)
[KAPITEL TJUGOSJU](#)
[KAPITEL TJUGOÅTTA](#)
[KAPITEL TJUGONIO](#)
[KAPITEL TRETTIO](#)
[KAPITEL TRETTIOETT](#)
[KAPITEL TRETTIOTVÅ](#)
[KAPITEL TRETTIOTRE](#)
[KAPITEL TRETTIOFYRA](#)

KAPITEL ETT

Träflisor från stolens armstöd stack i Jessica Thurmans underarmar som var fastbundna i stolen med ett kraftigt rep. Huden på hennes armar hade skavts av och blödde på flera ställen efter hennes konstanta försök att rycka sig loss.

Jessica var stark för en sexåring. Men inte tillräckligt stark för att ta sig loss från repen som hennes kidnappare hade bundit henne med. Hon kunde inte göra annat än att sitta där med sina ögonlock som hölls öppna med tejp, och titta på sin egen mamma som hängde hjälplös framför henne. Hennes armar var fastbundna i träbjälkarna under den ödsliga stugans tak, uppe i Ozarkbergen där de hölls fångna.

Hon kunde höra viskningarna från sin kidnappare. Han stod bakom henne och beordrade henne att titta, medan han mjukt kallade henne "skalbaggen". Hon kände till rösten väl.

Den tillhörde ju trots allt hennes pappa.

Plötsligt fick Jessica krafter som hon inte visste att hon hade. Hon lutade sin kropp åt sidan, tippade stolen – och sig själv – mot golvet. Hon kände inte någon smärta när hon slog i golvet, vilket hon tyckte var märkligt.

Hon tittade upp och såg att hon inte längre låg i stugan. Istället befann hon sig på hallgolvet i en imponerande, modern villa. Och hon var inte längre sexåriga Jessica Thurman. Hon var nu tjugooåttåriga Jessie Hunt, som låg på golvet i sitt eget hem och stirrade på en man som höll en eldgaffel ovanför sitt huvud och var i full färd att svinga den mot henne. Men mannen var inte längre hennes pappa.

Det var hennes make, Kyle.

Hans ögon var galna när han frenetiskt svingade eldgaffeln mot hennes ansikte.

Hon lyfte upp armarna för att skydda sig, men hon visste att det var för sent.

*

Jessie vaknade med ett ryck. Hon höll sina händer ovanför huvudet som att hon försökte blockera en attack. Men hon var ensam i lägenhetens sovrum. Hon drog sig framåt i sängen och satte sig upp. Hon var blöt av svett, och lakanen med. Hennes hjärta bultade som att det ville tränga sig ut genom bröstet.

Hon lyfte benen över sängkanten och placerade sina fötter på golvet, medan hon böjde sig framåt med armbågarna vilande på låren och huvudet i händerna. Efter att hon gett sin kropp några sekunder att vänja sig vid den verkliga omgivningen – lägenheten i centrala Los Angeles som tillhörde henne kompis Lacy – så tittade hon på klockan på nattduksbordet. Den var 03.54.

Medan hon kände hur svetten började torka in i huden så försökte lugna sig själv.

Jag är inte längre i den där stugan. Jag är inte längre i det där huset. Jag är trygg. Det är bara mardrömmar. De där männen kan inte skada mig längre.

Men det var förstås bara nästan sant. Även fast henne make (som snart skulle vara exmake) Kyle satt i fängelse och inväntade rättegång för olika brott, inklusive mordförsök på henne, så hade hennes pappa aldrig gripits.

Han besökte henne regelbundet i drömmar. Ännu värre var att hon nyligen fått reda på att även fast hon hade fått vittnesskydd som barn, ett nytt hem och ett nytt namn, så letade han fortfarande efter henne där ute.

Jessie reste sig upp och gick mot duschen. Det var ingen idé att försöka somna om. Hon visste att det inte skulle gå.

Dessutom florerade en idé i hennes huvud och hon ville fundera mer på den. Kanske var det dags att hon slutade acceptera de där mardrömmarna som oundvikliga. Kanske skulle hon behöva frångå rädslan över dagen då hennes pappa till slut skulle hitta henne.

Kanske var det dags att jaga ifatt honom.

KAPITEL TVÅ

När hennes gamla kompis från högskolan och nuvarande rumskamrat Lacy Cartwright satte sig vid frukostbordet, hade Jessie redan varit upp i över tre timmar. Hon hade satt på en ny kanna kaffe och hållt upp en kopp till Lacy, som tacksamt greppade koppen och gav henne ett välvilligt leende.

"Ännu en mardröm?" frågade hon.

Jessie nickade. Under de sex veckor som Jessie hade bott i Lacys lägenhet för att försöka komma på fötter igen, så hade hennes vän vant sig vid de halvregelbundna skriken mitt i natten och de tidiga morgnarna. Det hade hänt då och då under högskoletiden också, så det var inte en total överraskning. Men det hade blivit mycket värre sedan hennes make försökte mörda henne.

"Förde jag mycket oväsen?" frågade Jessie ursäktande.

"En del", medgav Lacy. "Men du slutade skrika efter några sekunder. Jag somnade om direkt."

"Jag är verkligen ledsen, Lace. Jag kanske kan köpa bättre öronproppar till dig, tills jag flyttar ut. Eller en brusmaskin som låter högre. Jag lovar och svär att det inte kommer dröja så mycket längre till."

"Tänk inte på det. Du hanterar saker och ting mycket bättre än vad jag någonsin skulle ha gjort", insisterade Lacy medan hon knöt sitt långa hår i en tofs.

"Det var snällt sagt av dig."

"Jag försöker inte var artig, vännen. Tänk på det. Under de senaste två månaderna mördade din man en kvinna, försökte sätta dit dig för det, och försökte sen mörda dig när du kom på honom. Och då inkluderar jag inte missfallet."

Jessie nickade men sa ingenting. Lacys lista av fruktansvärda saker inkluderade inte heller hennes seriemördare till far, för Lacy kände inte till honom; nästan ingen gjorde det. Jessie föredrog att ha det så – för sin egen säkerhet och för deras med. Lacy fortsatte.

"Om det var jag så skulle jag fortfarande ligga hopkurad i fosterställning. Faktumet att du snart är klar med fysioterapin och ska påbörja ett särskilt träningsprogram inom FBI får mig att fundera på om du är någon slags cyborg."

Jessie fick erkänna att när saker och ting lades upp på det sättet så var det faktiskt ganska imponerande att hon fungerade så bra som hon gjorde. Hennes hand drogs ofrivilligt mot den sida av buken där Kyle hade slungat eldgaffeln. Läkarna hade sagt att hon var tursam som inte hade fått några inre organ skadade.

Hon hade ett långt ärr. Det blev ett fult komplement till det ärr hon hade sedan barndomen, längs nyckelbenet. Hon kände ett kraftigt stick i magen ibland. Men för det mesta mådde hon okej. Hon hade fått tillåtelse att sluta använda stödkäppen för en vecka sedan och hennes fysioterapeut hade bara bokat en rehabträff till, vilket var i dag. Efter det förväntades hon kunna utföra de nödvändiga övningarna på egen hand. Vad beträffade den mentala och känslomässiga återhämtningen som krävdes efter att hon fått reda på att hennes man var en sociopatisk mördare, återstod dock mycket arbete.

"Jag antar att saker och ting inte är så dåliga", svarade hon till slut på ett icke övertygande sätt, medan hon tittade på när hennes vän klädde på sig.

Lacy drog på sig sina skor med sjucentimetersklackar, och förvandlades från en lång kvinna till en fullkomlig amazonkvinna.

Med sina långa ben och kraftiga käkben såg hon mer ut som en modell redo för catwalken än en aspirerande modedesigner.

Hennes hår var knutet i en hög tofs som blottade hennes nacke.

Hon såg perfekt ut i sin egendesignade utstyrsel. Hon hade lätt kunnat få sålt sina kreationer till exklusiva modebutiker, men hon hade planer på att starta sin egen verksamhet innan hon fyllde trettio, och bli den mest välrenommerade lesbiska afroamerikanska modeskaparen i landet strax efter det.

"Jag förstår mig inte på dig, Jessie", sa hon medan hon tog på sig sin kappa. "Du blir antagen till en prestigefullt FBI-utbildning i Quantico för lovande kriminalprofilerare, men du verkar likgiltig inför det. Jag tycker att du borde ta chansen att byta miljö ett tag. Dessutom är det ju bara tio veckor. Det är ju inte som att du behöver flytta dit."

"Du har rätt", medgav Jessie och drack ur det sista ur sin tredje kopp kaffe. "Det är bara det att det är så mycket som pågår just nu att jag inte vet om det är rätt tidpunkt. Skilsmässan från Kyle är inte klar än. Jag behöver fortfarande slutföra försäljningen av huset i Westport Beach. Jag är inte hundra procent återhämtad fysiskt. Och jag vaknar och skriker nästan varje natt. Jag vet inte om jag skulle klara av ett rigoröst beteendeanalysprogram i FBI just nu."

"Okej, men du behöver bestämma dig snart", sa Lacy och gick mot ytterdörren. "De behöver svar i slutet av veckan, eller hur?"

"Ja, det stämmer."

"Låt mig veta vad du bestämmer dig för att göra, i vilket fall som helst. Och kan du öppna fönstret i ditt sovrum innan du går ut sen? Ta inte illa upp, men det luktar som på ett gym där inne."

Hon var borta innan Jessie hann svara, men hon visste inte vad hon skulle ha svarat i vilket fall som helst. Lacy var en fantastisk vän som alltid var ärlig och uppriktig. Men taktfullhet var inte hennes starka sida.

Jessie reste sig upp och gick mot sitt rum för att byta om. Hon fick syn på sig själv i helkroppsspeglarna på baksidan av dörren och hon kände inte omedelbart igen sig själv. På utsidan såg hon ut som vanligt, med sitt bruna hår i axellängd, sina gröna ögon och sina hundrasjuttioåtta centimetrar.

Men ögonen var röda av utmattnings och håret var risigt och fett till den grad att hon bestämde sig för att sätta upp det i en hästsvans och ta på sig en keps. Och hon kände sig krökt, som ett resultat av att ständig oro över att buken plötsligt skulle pulsera av smärta.

Kommer jag någonsin att återgå till den jag var? Existerar ens den personen fortfarande?

Hon skakade av sig tanken omedelbart och tvingade sin självömkan åt sidan, åtminstone för en liten stund.

Hon hade för mycket att göra för att ägna sig åt den nu.

Just nu behövde hon göra sig redo för sin fysioterapisession, mötet med lägenhetsmäklaren, boka tid med psykiatrikern och även med mottagningen för obstetrik och gynekologi. Det skulle bli en fullspäckad dag av att låtsas vara en fungerande normal människa.

*

Lägenhetsmäklaren, en snabbpratande liten kvinna i byxdress vid namn Bridget, visade den tredje lägenheten för morgonen, samtidigt som Jessie började få lust att hoppa från en balkong.

Till en början hade allt gått bra. Hon hade känt sig upplyft efter den sista fysioterapin, som hade avslutats med förkunnandet att hon var "i det stora hela kapabel att självständigt klara av vardagsrutinerna." Bridget hade hållit igång snacket under de två första lägenhetsvisningarna, och fokuserat på detaljer, pris och artighetsfraser. Men när de kom till den tredje lägenheten hade de personliga frågorna kommit.

"Är du säker på att du bara är intresserad av ettor?" frågade Bridget. "Jag kan se att du gillar den här. Men det finns en tvårummare en våning upp med i princip samma planlösning. Den kostar bara trettiotusen dollar mer och skulle ge mer pengar tillbaka vid vidareförsäljning. Dessutom vet du ju aldrig hur din situation kan komma att se ut om ett par år."

"Det är sant", erkände Jessie, och påminde sig om att för bara två månader sedan hade hon faktiskt varit gift, gravid och bott i en stor villa i Orange County. Nu var hon skild från en mördare, hade förlorat sitt ofödda barn och delade lya med en kompis från skolan.

"Men jag är nöjd med en etta."

"Självklart", sa Bridget med en ton som avslöjade att hon inte tänkte nöja sig med det svaret. "Får jag fråga dig hur din situation ser ut? Det skulle kunna vara till hjälp för mig när jag letar försöker

hitta ett hem efter just dina preferenser. Jag kan inte undgå att se att huden på ditt finger är vitare där en äktenskapsring kanske nyligen suttit. Jag skulle kunna välja andra områden baserat på var du vill få en total nystart eller... gömma dig."

"Vi är i rätt område", sa Jessie med en röst som avslöjade att det började tjockna i halsen. "Jag vill bara kolla på ettor häromkring. Du behöver ingen annan information just nu, Bridget."

"Självklart. Jag ber om ursäkt", sa Bridget häpet.

"Jag behöver låna badrummet en stund", sa Jessie. Klumpen i halsen hade nu växt och kändes även i bröstet. Hon visste inte vad som höll på att hända med henne. "Är det okej?"

"Inga problem", sa Bridget. "Du minns var det ligger? En bit ner i hallen?"

Jessie nickade och gick dit så snabbt hon kunde utan att springa. När hon kom in i badrummet och låste dörren trodde hon att hon skulle svimma. Det kändes som att en panikattack var på väg.

Vad fan händer med mig?

Hon skvätte kallt vatten i ansiktet och lade sedan handflatorna på tvättstället, samtidigt som hon tvingade sig själv att ta långsamma, djupa andetag.

Bilder från hennes förflutna for i ett virrvarr i huvudet på henne: soffmys med Kyle, huttrande i en enslig stuga i Ozarkbergen, ultraljudsbilder av det ofödda barnet som aldrig heller kom att födas, sagostund i en gungstol med sin adoptivpappa, Kyle som dumpar ett lik från en yacht i vattnet utanför kusten, ljudet av hur hennes pappa viskar "skalbaggen" i hennes öra.

Varför Bridgets harmlösa fråga om hennes nuvarande situation och referenser till att gömma sig hade fått henne att drabbas av panik visste inte Jessie. Men så var det, och nu kallsvettades hon och skakade okontrollerat, samtidigt som hon stirrade på sin egen spegelbild som hon knappt kände igen.

Det var bra att nästa möte för dagen var hos psykiatrikern. Den tanken lugnade Jessie lite, och hon tog några fler djupa andetag innan hon öppnade badrumsdörren och fortsatte ner för hallen mot ytterdörren.

"Jag hör av mig", ropade hon till Bridget innan hon stängde dörren bakom sig. Men hon var inte säker på att hon skulle göra det. Just nu var hon inte säker på någonting.

KAPITEL TRE

Doktor Janice Lemmons mottagning låg bara några kvarter från det lägenhetskomplex som Jessie lämnade, och hon var glad över att få en stund åt att promenera och rensa huvudet. Hon nästan välkomnade den friska vinden som slog mot henne och fick ögonen att tåras, där hon gick längs Figueroa. Den bitande kylan tvingade bort de flesta tankarna förutom de som handlade om att röra sig så snabbt som möjligt.

Hon drog upp dragkedjan på jackan upp till halsen och höll huvudet lågt, medan hon passerade ett café, och sedan en lunchrestaurang som var fylld till bristningsgränsen. Det var mitten av december i Los Angeles och de lokala verksamhetsägarna gjorde sitt bästa för att få sina butiker och restauranger att se mysigt julpyntade ut, i en stad där snö var närmast ett abstrakt koncept.

Men i vindtunnlarna som skapades av skyskraporna i centrum gjorde sig kylan ständigt påmind. Klockan var nästan elva på förmiddagen, men himlen var grå och temperaturen var strax under tio plusgrader. Senare på kvällen skulle det inte vara mer än runt fyra grader. För att vara i Los Angeles var det fruktansvärt kallt. Men Jessie hade förstås genomlidit betydligt tuffare väder.

Som barn i lantliga Missouri, innan allt gick åt helvete, brukade hon leka på framsidan utanför sin mammas mobila hem på husvagnscampingen. Med stelfrusna fingrar byggde hon fula men glada snögubbar medan hennes mamma tittade med ett vakande öga från fönstret. Jessie undrade alltid varför hennes mamma aldrig släppte hennes med blicken. Så här i efterhand förstod hon varför.

Några år senare i förorten Las Cruces i New Mexico, där hon bodde med sin adoptivfamilj efter att hon hade fått vittnesskydd, brukade hon åka skidor i barnbacken i de närliggande bergen med sin andra pappa, en FBI-agent som utstrålade professionalism oavsett vad han befann sig i för situation. Han var alltid där för att hjälpa henne upp när hon ramlade. Och hon kunde vanligtvis räkna med varm choklad när de lämnade de karga, vindpinade backarna och återvände till stugan.

De där kalla minnena värmden henne där hon tog sig an det sista kvarteret mot doktor Lemmons mottagning. Hon var noggrann med att inte ge utrymme för de mindre trevliga minnena som oundvikligen flätades samman med de trevliga.

Hon anmälde sig i receptionen och hängde av sig den varma jackan medan hon väntade på att bli inkallad till doktorn. Det tog inte lång tid. Prick klockan elva öppnade hennes psykiatriker dörren och välkomnade henne in.

Doktor Janice Lemmon var i sextiofemårsåldern men såg betydligt yngre ut. Hon var i utomordentlig form och hennes ögon bakom de tjocka glasögonen var skarpa och fokuserade. Hennes blonda lockar guppade när hon gick, och det fanns något intensivt med henne som inte gick att värja sig från.

De satte sig ner i plyschstolarna mitt emot varandra. Doktor Lemmon gav henne en stund för att komma till rätta innan hon började prata.

"Hur mår du?" frågade hon på det där öppna sättet som alltid fick Jessie att genuint fundera på frågan med större allvar än hon gjorde till vardags.

"Jag har mått bättre", erkände hon.

"Hur kommer det sig?"

Jessie berättade om panikattacken i lägenheten och de efterföljande minnesbilderna.

"Jag vet inte vad det var som orsakade det", sa hon avslutningsvis.

"Det tror jag att du vet", sa doktor Lemmon utmanande.

"Vill du ge mig en ledtråd?" kontrade Jessie.

"Ja, jag undrar om du tappade fattningen i närheten av en främling för att du inte känner att du har någon annan plats där du kan få utlopp för din ångest. Låt mig fråga dig detta – har du några stressiga händelser eller beslut som du behöver ta framför dig?"

"Du menar förutom besöket på obstetrik och gynekologi om två timmar där det ska undersökas om jag återhämtat mig från missfallet, slutförandet av skilsmässan från mannen som försökte mörda mig, försäljningen av huset som vi delade, bearbetningen av informationen om att min seriemördarpappa letar efter mig, beslutet som måste tas ifall jag ska åka till Virginia i två och en halv månad för att bli utskräddad av FBI-instruktörer, och faktumet att jag måste flytta ut från min väninnas lägenhet så att hon kan få en god natts sömn? Förutom de sakerna, så är det rätt lugnt."

"Det låter som att du har en hel del att hantera", svarade doktor Lemmon och ignorerade helt Jessies sarkasm. "Vi kan väl börja med de mest akuta bekymren och jobba oss utåt, okej?"

"Du bestämmer", muttrade Jessie.

"Det gör jag faktiskt inte. Men berätta för mig om det bokade besöket senare i dag. Varför bekymrar det dig?"

"Det bekymrar mig inte direkt", sa Jessie. "Doktorn har redan sagt att det inte ser ut som att det är några bestående skador och att jag kommer att kunna föda barn i framtiden. Det handlar mer om att jag vet att när jag kommer dit så kommer det påminna mig om vad jag förlorade och hur jag förlorade det."

"Du pratar om att din make drogade dig så att han skulle kunna sätta dit dig för mordet på Natalia Urgova? Och att drogerna han använde sig av ledde till ditt missfall?"

"Ja", sa Jessie bekymrat. "Det är vad jag pratar om."

"Tja, det skulle förvåna mig om någon där skulle ta upp det", sa doktor Lemmon och log milt.

"Så du menar att jag stressar upp mig över en situation som inte behöver vara stressig?"

"Jag menar att om du hanterar känslorna i god tid innan så behöver det inte bli så överväldigande när du sedan kommer till kliniken."

"Lättare sagt än gjort", sa Jessie.

"Allt är lättare sagt än gjort", svarade doktor Lemmon. "Låt oss lägga det åt sidan och istället prata om skilsmässan. Hur går det med den saken?"

"Huset är sålt så jag väntar bara på att allt ska slutföras. Och förhoppningsvis sker det utan komplikationer. Min advokat säger att min ansökan om skilsmässa har godkänts och att det bör vara klart innan året är slut. Och med det kommer något positivt – eftersom Kaliforniens lagar gäller så får jag hälften av min mördare till makes tillgångar. Han får hälften av mina också, trots att han kommer att stå inför rätta för nio grova brott tidigt nästa år. Men eftersom jag var student fram till för ett par veckor sen, så blir det inte mycket."

"Okej, så hur känner du kring det?"

"Det känns bra att få pengarna. Jag skulle säga att jag har gjort mig mer än förtjänt av det. Vet du att jag använde sjukförsäkringspengar från hans jobb för att betala för skadorna som han orsakade när han högg mig med en eldgaffel? Det är nästan något poetiskt över det. För övrigt kommer det kännas riktigt bra när allt är över. Jag ville egentligen bara fortsätta framåt och glömma att jag tillbringade nästan ett årtionde av mitt liv med en sociopat utan att fatta det."

"Tänker du att du borde ha förstått det?" frågade doktor Lemmon.

"Jag försöker bli en professionell kriminalprofilerare, doktorn. Hur bra är jag egentligen om jag inte ens märker kriminella beteenden från min egen man?"

"Vi har pratat om det här, Jessie. Det är ofta svårt även för de bästa profilerarna att upptäcka den typen av beteende bland de som står närmast. En professionell distans krävs ofta för att man ska kunna se vad som egentligen försiggår."

"Jag gissar att du pratar utifrån egna erfarenheter?" frågade Jessie.

Jannice Lemmon var förutom psykiatriker, en väl ansedd kriminalkonsult som tidigare hade jobbat heltid på LAPD. Hon erbjöd fortfarande sina tjänster då och då.

Lemmon hade ryckt i en del trådar i sitt betydelsefulla kontaktnät för att Jessie skulle få möjlighet att besöka det mentalsjukhus i Norwalk där hon intervjuat seriemördaren Bolton Crutchfield som en del av sitt examensarbete. Och Jessie misstänkte att doktorn även hade haft ett

finger med i spelet för att Jessie skulle komma in på programmet i FBI:s aktade nationella akademie, där vanligtvis bara rutinerade kriminalpoliser kom in, inte nyexaminerade som knappt hade någon praktisk erfarenhet.

"Det gör jag", sa doktor Lemmon. "Men det kan vi spara till ett senare tillfälle. Skulle du vilja prata om hur du känner kring att ha blivit lurad av din man?"

"Jag skulle inte säga att jag blev totalt lurad. Det är ju trots allt på grund av mig som han sitter i fängelse, och tre människor som skulle varit döda, inklusive jag själv, vandrar fortfarande omkring på jorden. Det borde jag väl få beröm för? Jag kom ju på honom till slut. Det tror jag inte att polisen hade gjort."

"Det är en bra poäng. Du känner dig uppretad, så jag gissar att du vill prata om något annat. Ska vi prata om din pappa?"

"Verkligen?" frågade Jessie skeptiskt. "Måste vi utforska det nu? Kan vi inte bara prata om mina lägenhetsproblem?"

"Jag antar att de hör ihop. Det är väl trots allt så att din rumskamrat inte kan sova för att du har mardrömmar som får dig skrika i sömnen?"

"Det där är inte rent spel från dig, doktorn."

"Jag arbetar bara med information som du har berättat för mig, Jessie. Om du inte hade velat att jag skulle få veta, så hade du inte berättat det. Får jag anta att drömmarna är relaterade till mordet av din mamma som utfördes av din pappa?"

"Japp", svarade Jessie, med en överdrivet käck röst. "Bödeln från Ozarkbergen må ha gått underjord men han håller fortfarande ett offer i järngrepp."

"Har mardrömmarna blivit värre sen vi senast träffades?" frågade doktor Lemmon.

"Jag skulle inte säga att de har blivit värre", rättade Jessie. "De har väl mer eller mindre varit lika fruktansvärt skrämmande."

"Men de har dramatiskt ökat i frekvens och styrka sen du fick meddelandet, eller hur?"

"Jag antar att vi pratar om meddelandet som Bolton Crutchfield lämnade åt mig där de avslöjades att han hade varit i kontakt med min pappa, som hemskt gärna skulle vilja hitta mig."

"Det är det meddelandet vi pratar om, ja."

"I så fall ja, det var runt den tidpunkten som det började eskalera", svarade Jessie.

"Om vi lägger mardrömmarna åt sidan en stund", sa doktor Lemmon, "så skulle jag vilja påminna om det jag sagt till dig tidigare."

"Ja, doktorn, jag har inte glömt. I din roll som rådgivare åt departementet för statliga sjukhus och avdelningarna för icke-rehabiliterande tillstånd, så har du haft möte med säkerhetsteamet på sjukhuset för att säkerställa att Bolton Crutchfield inte har tillgång till någon icke-auktoriserad personal utanför sjukhuset. Det finns ingen möjlighet för honom att kommunicera med min pappa för att kunna röja min identitet."

"Hur många gånger har jag sagt det?" frågade doktor Lemmon. "Det måste ha varit för få gånger för att du ska ha kunnat memorera det."

"Vi kan väl säga att det är mer än en gång i alla fall. Dessutom har jag blivit vän med säkerhetschefen på mentalsjukhuset i Norwalk, Kat Gentry, och hon sa i princip samma sak till mig – de har uppdaterat sina rutiner för att säkerställa att Crutchfield inte har någon möjlighet att kommunicera med världen utanför."

"Och ändå låter du inte övertygad", påpekade doktor Lemmon.

"Skull du ha varit det?", kontrade Jessie. "Om din pappa var en seriemördare, känd som Bödeln från Ozarkbergen och om du dessutom personligen sett honom mörda utan att han åkte fast, skulle du få sinnesro av några lugnande plattityder?"

"Jag får erkänna att jag antagligen hade varit lite skeptisk. Men jag är inte säker på hur produktivt det är att grubbla över sånt som du inte kan kontrollera."

"Jag tänkte faktiskt ta upp det med dig, doktor Lemmon", sa Jessie. Hon hade bytt sin sarkasm mot en uppriktig ton. "Är vi säkra på att jag inte kan kontrollera situationen? Det verkar som att Bolton Crutchfield vet en hel del om vad min pappa har haft för sig de senaste åren. Och Bolton... tycker om mitt sällskap. Jag tänkte att ett nytt besök för att prata med honom vore på sin plats. Vem vet vad han skulle kunna avslöja?"

Doktor Lemmon tog ett djupt andetag medan hon funderade på idén.

"Jag är inte säker på att det är den bästa idén att psyka en notorisk seriemördare som nästa steg i din känslomässiga återhämtning, Jessie."

"Vet du vad som vore superbra för min känslomässiga återhämtning, doktorn?" sa Jessie och kände hur frustrationen började bubbla inom henne. "Att inte behöva oroa mig för att min galna pappa plötsligt ska hoppa fram på gatan och försöka knivmörda mig."

"Jessie, om du blir så här uppvarvad bara av att prata med mig, vad kommer då hända när Crutchfield börjar trycka på alla dina ömma punkter, tror du?"

"Det är inte samma sak. Jag behöver inte censurera mig själv när jag pratar med dig. Med honom är jag inte samma person. Då är jag professionell", sa Jessie och var noggrann med att se till att hon lät mer samlad nu. "Jag är trött på att vara ett offer, och det här är något konkret som jag kan göra för att förändra dynamiken. Kan du åtminstone fundera på det? Jag vet att det praktiskt taget är som att få en guldbiljett i den här stan om man kan få en rekommendation från dig."

Doktor Lemmon stirrade på henne en stund. Hennes ögon brände bakom de tjocka glasögonen.

"Jag ska se vad jag kan göra", sa hon till slut. "På tal om guldbiljetter. Har du formellt tackat ja till utbildningen på FBI:s nationella akademie ännu?"

"Inte än. Jag överväger fortfarande mina alternativ."

"Jag tror att du skulle kunna lära dig mycket där, Jessie. Och det skulle inte skada att ha det på ditt CV när du letar jobb sen. Jag är rädd att det vore att förstöra för dig själv att tacka nej till en sån möjlighet."

"Det handlar inte om det", försäkrade Jessie. "Jag vet att det är en fantastisk chans. Jag är bara inte säker på om det är rätt tidpunkt för mig just nu att flytta till andra sidan landet i nästan tre månader. Hela mitt liv är bara en stor röra just nu."

Hon försökte hålla sig från att låta irriterad, men hon hörde att frustrationen trängde sig fram. Det gjorde uppenbarligen doktor Lemmon också, för hon bytte samtalsämne.

"Okej. Nu när vi har fått en överblick över hur saker och ting går för dig, så skulle jag vilja gräva djupare i några saker. Om jag minns rätt så kom din adoptivpappa hit nyligen för att hjälpa dig att komma på fötter igen. Jag skulle strax vilja prata om det. Men låt oss först diskutera hur det går med din fysiska återhämtning. Jag förstod att du precis hade din sista session av fysioterapi. Hur gick det?"

Under de nästkommande fyrtiofem minuterna kände sig Jessie som ett trä som fick barken avdragen. När det var över var hon glad över att komma därifrån, även om det betydde att nästa stopp skulle vara på en klinik för att säkerställa att hon skulle kunna få barn i framtiden. Efter nästan en timme av hjärnskrynklande från doktor Lemmon så kände hon att det inte skulle vara någon match att få kroppen undersökt. Men hon hade fel.

*

Det var inte undersökningen i sig som satte igång det hela. Det var efterspelet. Själva besöket på kliniken flöt på utan några större problem. Jessies doktor bekräftade att hon inte hade några bestående skador och försäkrade henne om att hon skulle kunna få barn i framtiden. Hon gav också klartecken till Jessie att kunna ha sex som vanligt igen, något som dock inte hade föresvävat Jessie sedan Kyles attack. Doktorn sa att om inget oväntat skedde inom sex månader, så skulle det inte vara nödvändigt med återbesök förrän då.

Det var först när hon var i hissen på väg ner till parkeringsgaraget som hon bröt ihop. Hon var inte helt säker på varför, men det kändes som att hon föll ner i ett svart hål i marken. Hon sprang till bilen, satte sig i förarsätet och började sedan gråta okontrollerat.

Och plötsligt, mitt uppe i alla tårarna förstod hon plötsligt. Det var något med det avslutade besöket som hade påverkat henne. Hon skulle inte behöva komma tillbaka på sex månader. Och då skulle det vara en vanlig rutinkontroll. Graviditetsfasen var över för den här gången. Och för en överskådlig framtid också.

Det kändes som att en dörr slogs igen i ansiktet på henne, och det vara rejält uppskakande. Utöver att hennes äktenskap hade avslutats på det mest chockerande vis och faktumet att hennes mördare till pappa som hon lämnat bakom sig nu var tillbaka, så var själva insikten om att hon hade haft en levande varelse i sin livsmåder, men nu inte hade det längre, bara för mycket att hantera.

Hon tryckte ner gaspedalen hårt och körde ut från parkeringsgaraget, hennes synfält var suddigt av alla tårar. Men hon brydde sig inte. Hon fortsatte att pressa ner gaspedalen medan hon svängde söder ut på Robertson Boulevard. Det var tidig eftermiddag och inte mycket trafik. Trots det gjorde hon vildsinta omkörningar.

Framför henne, vid ett rödljus, såg hon en stor lastbil som kom körande. Hon tryckte ner gaspedalen och kände hur det knakade till i nacken av accelerationen. Hastighetsbegränsningen var femtio kilometer i timmen, men hon låg i sjuttiofem, nittio, över hundra. Hon var säker på att om hon skulle köra in tillräckligt hårt i lastbilen så skulle all hennes smärta försvinna för gott.

Hon sneglade åt vänster, och i förbifarten såg hon såg en mamma som gick på trottoaren med sin lille son. Tanken på att den lille pojken skulle bli vittne till en klump av hopskrynkad metall, eldsvåda och förkolnade rester, fick henne på andra tankar.

Jessie tryckte hårt ner bromspedalen och det skrek om däckens när bilen tvärnitade, bara några meter från lastbilen. Hon körde in på bensinstationen till höger, parkerade och stängde av motorn. Hon andades håftigt och adrenalinet pumpade i hela kroppen på henne, vilket fick hennes tår och fingrar att pirra på ett sätt som nästan gjorde ont.

Efter en handfull minuter på bensinstationens parkering, där hon satt helt stilla med ögonen stängda, började hon äntligen andas normalt igen. Hon hörde något som surrade och hon öppnade ögonen. Det var hennes telefon. Displayen förkunnade att det var kriminalpolis Ryan Hernandez från LAPD. Han hade pratat med henne om kriminologi förra terminen, och hon hade imponerat på honom genom att lösa ett hypotetiskt brottsfall som han hade presenterat för klassen. Han hade också besökt henne på sjukhuset efter att Kyle försökte mörda henne.

"Hallå, hallå", sa Jessie högt för sig själv, för att säkerställa att hennes röst lät normal. Nära nog. Hon svarade på samtalet.

"Det är Jessie."

"Hej, fröken Hunt. Det här är kriminalpolis Ryan Hernandez. Minns du mig?"

"Självklart", sa hon, nöjd över att höra att hon lät som sitt vanliga jag. "Hur är läget?"

"Jag vet att du nyligen tog examen", sa han. Hans röst lät lite mer osäker än hon mindes den. "Har du fått jobb än?"

"Inte än", svarade hon. "Jag överväger olika alternativ just nu."

"Då skulle jag vilja prata med dig om ett jobb."

KAPITEL FYRA

En timme senare satt Jessie i receptionen på närpolisstationen i Los Angeles polisdepartement, mer känd som centrala divisionen. Hon väntade på att kriminalpolis Hernandez skulle ta emot henne. Hon vägrade att låta sig själv tänka på vad som hade hänt när hon nästan kraschade in i lastbilen. Det skulle vara för mycket att hantera för tillfället. Hon fokuserade istället på vad som låg framför henne.

Hernandez hade varit förtegen under samtalet och sagt att han inte kunde berätta några detaljer – bara att ett instegsjobb fanns tillgängligt och han hade henne i åtanke för tjänsten. Han ville att de skulle träffas för att diskutera det hela, för han ville kolla om det var något som hon var intresserad av innan han nämnde hennes namn för sina överordnade.

Medan Jessie väntade försökte hon påminna sig om vad hon egentligen visste om Hernandez. Hon hade träffat honom tidigare samma höst när han hade besökt rättspsykologikursen i hennes mastersprogram och diskuterat gärningsmannaprofilering i praktiken. Det hade kommit fram att under tiden som områdespolis så hade det varit han som varit den bidragande orsaken till att Bolton Crutchfield hade kunnat gripas.

Under kursen hade han presenterat ett hypotetiskt mordfall i detalj för studenterna och frågat ifall någon kunde slå fast vem gärningsmannen var och vilka motiv han hade. Bara Jessie hade löst det. Hernandez konstaterade till och med att hon bara var den andra studenten någonsin som hade gjort det.

Nästa gång de träffades var på sjukhuset när hon återhämtade sig från Kyles attack. Hon var fortfarande på starka mediciner då, så hon mindes det hela ganska suddigt.

Han hade bara kommit dit för att hon hade ringt honom. Hon hade varit fundersam över Kyles bakgrund innan hon hade träffat honom när hon var arton, och hon hoppades att Hernandez skulle kunna få fram några ledtrådar. Hon hade lämnat ett röstmeddelande till honom och när han inte hade kunnat nå henne efter flera försök – huvudsakligen eftersom Kyle höll henne fastbunden i deras gemensamma hus – så hade han sparat upp hennes mobiltelefon och förstått att hon befann sig på sjukhuset.

Han hade varit hjälpsam under besöket, och guidat henne genom de olika faserna av den förestående rättsprocessen. Men det hade också varit ganska tydligt att han varit misstänksam (med rätta) över att Jessie inte hade varit helt transparent efter att Kyle mördat Natalia Urgova.

Det var sant. Efter att Kyle hade övertygat Jessie om att det var hon som hade mördat Natalia under ett fyllteutbrott som hon inte kunde minnas, så erbjöd han sig att sopa brottet under mattan genom att dumpa kvinnan i havet. Trots sina tvivel hade Jessie inte insisterat på att gå till polisen och berätta. Det var något som hon fortfarande ångrade.

Hernandez hade förstått hur det låg till, men så vitt hon visste hade han aldrig berättat det för någon. En liten del av henne var rädd för att det var av den anledningen som han hade ringt henne för att träffas och prata, och att jobbet bara var ett sätt att lura in henne på polisstationen. Hon tänkte att om han tog in henne i ett förhörssrum så var det ditåt det barkade.

Efter några minuter kom han ut och hälsade på henne. Han såg ut ungefär så som hon kom ihåg honom, i trettioårsåldern, välbyggd men inte överdrivet ståtlig. Han var en bit över en och åttio lång och vägde runt nittio kilo, det mesta var muskler. Det var först när han kom nära hennes som hon påmindes om hur vältränad han var.

Han hade kort svart hår, bruna ögon och ett brett, varmt leende som säkert till och med fick misstänkta brottslingar att känna sig lugna. Hon undrade om det var av den anledningen som han så ofta log. Hon såg vigselringen på hans vänsterhand och kom ihåg att han var gift men inte hade några barn.

"Tack för att du kom hit, fröken Hunt", sa han och sträckte fram handen.

"Snälla, kalla mig Jessie", sa hon.

"Okej, Jessie. Låt oss slå oss ner vid mitt skrivbord så ska jag uppdatera dig om vad jag har i åtanke."

Jessie kände sig oväntat lättad över att han inte hade föreslagit förhörssrummet, men hon lyckades undvika att visa det. Han pratade med en låg röst medan de gick mot hans skrivbord i det öppna kontorslandskapet.

"Jag har hängt med i ditt fall", berättade han. "Eller, din makes fall, rättare sagt."

"Blivande exmake", påpekade hon.

"Just det. Jag hörde det. Så du har inga planer på att stanna med killen som försökte sätta dit dig för ett mord och sen döda dig, alltså? Det finns ingen lojalitet nu för tiden."

Han flinade mot henne så att hon skulle förstå att han skämtade. Jessie kunde inte annat än imponeras över en kille som tog risken att skämta om ett mordfall inför personen som nästan mördades själv.

"Skuld känslorna är fruktansvärda", skämtade hon vidare.

"Jag kan tänka mig det. Det måste sägas att det inte ser särskilt bra ut för din blivande exman. Även om åklagarna inte yrkar på dödsstraff, så tvivlar jag på att han någonsin blir frisläppt."

"Gud hör bön", muttrade Jessie.

"Ska vi prata om något lite mer uppmuntrande, kanske?" föreslog Hernandez. "Jag vet inte om du kommer ihåg att när jag besökte er klass så nämnde jag att jag arbetar i en specialenhet inom mordroteln, som heter HSS. Vårt specialområde är uppmärksammade brottsfall – den typen av fall som har stor mediabevakning och allmänt intresse. Det kan handla om mordbränder, mord med flera offer, mord av kända personer och, förstås, seriemördare."

"Som Bolton Crutchfield, mannen som du hjälpte till att gripa."

"Exakt", sa han. "Vår enhet anställer också profilerare. De jobbar inte för oss exklusivt. Hela departementet har tillgång till dem, men vår enhet prioriteras. Du kanske har hört talas om vår mest meriterade profilerare, Garland Moses."

Jessie nickade. Moses var en legend bland gärningsmannaprofilerare. Han var en tidigare FBI-agent som hade flyttat till västkusten för att gå i pension i slutet av nittioalet, efter att ha spenderat decennier åt att jaga seriemördare över hela landet. Men LAPD hade erbjudit honom jobb och han hade gått med på att arbeta som konsult. Han fick betalt av polisdepartementet men var inte officiellt anställd, så han kunde komma och gå som han ville.

Han var över sjuttio år vid det här laget men trots det dök han upp på arbetsplatsen nästan varje dag. Och minst tre eller fyra gånger om året hade Jessie läst nyhetsartiklar om att han löst ett brottsfall som ingen annan hade lyckats knäcka. Det sades att han hade ett kontor i byggnaden på andra våningen som tidigare hade varit en städskrubb.

"Kommer jag att få träffa honom?" frågade Jessie, samtidigt som hon försökte lägga band på sin entusiasm.

"Inte i dag", sa Hernandez. "Om du tackar ja till jobbet, så kanske jag kommer att presentera er för varandra när du blivit varm i kläderna. Han är ganska vresig."

Jessie förstod att Hernandez var diplomatisk. Garland Moses hade ett rykte om sig att vara en fåordig, lättretad skitstövel. Om han inte hade varit fantastisk på att lösa mordfall så hade han antagligen varit oanställningsbar.

"Så Moses är typ departementets emeritus i gärningsmannaprofilering", fortsatte Hernandez. "Han dyker bara upp när det gäller riktigt stora brottsfall. Departementet har flera andra anställda profilerare och frilansare som används för mindre uppmärksammade brottsfall. Olyckligtvis lämnade en av våra yngre profilerare, Josh Caster, in sin uppsägning igår."

"Varför då?"

"Officiellt?" sa Hernandez. "Han ville byta till en mer familjevänlig plats. Han hade en fru och två barn som han nästan aldrig träffade. Så han tackade ja till ett jobb uppe i Santa Barbara."

"Och inofficiellt?"

"Han stod inte ut längre. Han jobbade på mordroteln i tio år, sedan hoppade han på FBI:s utbildningsprogram, kom tillbaka helt överentusiastisk och jobbade stenhårt som profilerare i två år till. Sen brakade han in i väggen."

"Vad menar du?" frågade Jessie.

"Det här är en smutsig bransch, Jessie. Jag känner att jag inte behöver berätta det för dig, med tanke på vad som hände med din make. Men det är en sak att vara med om en episod av våld och död. Men att möta det varje dag, att se alla vidrigheter som människor kan utsätta varandra för. Det är svårt att bevara sin egen mänsklighet när den typen av saker haglar över en hela tiden. Det tär på en. Om du inte kan lägga det åt sidan vid slutet av varje dag, så kan det verkligen knäcka dig. Det är något som du behöver fundera på när du överväger jobberbjudandet."

Jessie bestämde sig för att det inte var ett bra tillfälle att berätta för Hernandez att hennes upplevelse med Kyle inte var första gången hon sett döden på nära håll. Hon var inte säker på om informationen om att hon sett sin pappa mörda flera människor som barn, inklusive hennes egen mamma, skulle ligga henne i fatet under arbetsintervjun.

"Så vad exakt är ditt jobberbjudande?" frågade hon för att styra konversationen i en helt annan riktning.

De hade kommit fram till Hernandez skrivbord. Han gestikulerade mot henne att sätta sig ner medan han började förklara.

"Att ersätta Caster, åtminstone provisoriskt. Departementet är inte redo att anställa en ny profilerare på heltid ännu. De lade stora resurser på Caster och känner sig brända. De vill göra en grundlig sökning efter kandidater innan de anställer en permanent ersättare. Tills dess letar de efter en nybörjare, som inte har något emot att det inte är heltidsjobb och inte bryr sig om att vara underbetald."

"Det borde göra susen för att locka toppkandidaterna", sa Jessie.

"Jag håller med. Det är min rädsla – att i iveren att hålla nere kostnaderna så tar de in någon som inte har vad som krävs. Personligen så vill jag hellre prova någon som förvisso är helt grön, men har talang, snarare än en klåpare som inte kan göra profileringsarbete för fem öre."

"Tycker du att jag har talang?" frågade Jessie, och hoppades att det inte verkade som att hon fiskade efter komplimanger.

"Jag tror att du har potential. De visade du i klassrummet. Jag har respekt för professor Warren Hosta som ledde kursen. Han har sagt till mig att du verkligen är talangfull. Han berättade inga detaljer, men hintade om att du hade fått tillåtelse att intervjua en högintressant intagen och att du lämnade en rapport som kan visa sig vara värdefull i framtiden. Faktumet att han inte kunde dela med sig av detaljer från vad en nyexaminerad mastersstudent sysslar med får mig att tro att du inte är så grön som man kan tro. Dessutom lyckades du nysta upp din makes välplanerade mordkomplott och undvek själv att dödas. Det är inget att fnysa åt. Jag vet också att du har blivit antagen till FBI:s nationella akademie utan att ha någon erfarenhet av polisarbete. Det händer i princip aldrig. Så jag är villig att chansa på dig och kasta in dit namn som en lämplig kandidat. Såvida du är intresserad. Är du intresserad?"

KAPITEL FEM

"Så du ska inte göra FBI-grejen?" frågade Lacy skeptiskt och smuttade på sitt vin.

De satt i soffan, halvvägs genom en flaska vin och hukade sig över kinamaten som precis hade levererats. Klockan var strax efter åtta och Jessie var utmattad efter en längre dag än hon haft på flera månader.

"Jag kommer att göra det, bara inte nu. De gav mig tillåtelse att skjuta upp det en gång. Jag kan hoppa på en senare kurs i akademien, så länge det sker någon gång under nästkommande sex månader. Annars måste jag ansöka på nytt. Eftersom jag hade turen att bli antagen den här gången, så garanterar det mer eller mindre att jag kommer att göra det snart."

"Och du avstår för att slita hund på LAPD?" frågade Lacy tvivlande.

"Återigen, jag avstår inte", påpekade Jessie och tog en stor klunk vin, "jag skjuter bara upp det. Jag var redan tveksam på grund av allt som pågår med husförsäljningen och min fysiska återhämtning. Detta var den avgörande faktorn. Dessutom verkar det grymt!"

"Nej det gör det inte", sa Lacy. "Det låter urtrist. Till och med din poliskompis sa ju att du ska göra rutinuppgifter och jobba med lågprioriterade brottsfall som ingen annan vill jobba med."

"Till att börja med. Men när jag fått lite erfarenhet så kommer de säkert ge mig mer intressanta uppgifter. Det här är Los Angeles, Lace. De kommer inte att kunna hålla all galenskap borta från mig."

*

Två veckor senare släppte polisbilen av Jessie ett kvarter från brottsplatsen. Hon tackade de två polismännen och gick mot gränden där hon såg att polisen redan satt upp sina avspärrningar. När hon korsade gatan, och undvek bilförarna som verkade mer villiga att köra på henne än att stanna, så slog det henne att det här skulle bli hennes första mordfall.

Hon kunde konstatera efter sin korta tid på stationen i stan att hon hade haft fel. De hade kunnat hålla all galenskap borta från henne. De flesta av hennes dagar spenderades på stationen där hon gick igenom öppna brottsfall för att se till att pappersarbetet som Josh Caster hade gjort innan han lämnade var uppdaterat. Det var slavgöra.

Det hjälpte inte att stationen kändes som en hektisk bussterminal. Det öppna kontorslandskapet var enormt. Människor svärmade runt henne hela tiden och hon var aldrig säker på om de var anställda, civila eller brottsmisstänkta. Flera gånger hade hon fått byta skrivbord då de profilerare som inte bar brickan med texten "provanställning" använde sin makt som mer erfarna för att få den arbetsstation som de ville ha. Och var hon än hamnade verkade det alltid som att hon satt precis under blinkande fluorescerande ljus.

Men inte i dag. När hon klev in i gränden vid East 4th Street såg hon Hernandez längst in, och hon hoppades att det här fallet skulle vara annorlunda än de andra som hon hittills blivit tilldelad. Under samtliga av de tidigare fallen hade hon fått följa med kriminalpoliser, men aldrig blivit tillfrågad om vad hon tyckte och tänkte. Det hade inte funnits något särskilt behov av det i vilket fall som helst.

Av de tre fallen som hon hade varit delaktig i, så hade det varit två rån och en mordbrand. I samtliga fall hade de misstänkta erkänt inom några minuter, en av dem erkände till och med på studs utan att några frågor hann ställas.

Kriminalpolisen hade fått dra rättigheterna och sedan be honom att erkänna igen.

Men nu skulle det kanske äntligen vara annorlunda. Det var måndagen innan julafton, och Jessie hoppades att julkänslorna skulle göra Hernandez mer generös gentemot några av sina kollegor. Hon var med Hernandez och hans partner för dagen, en glasögonprydd man i fyrtioårsåldern, vid namn Callum Reid, medan de undersökte dödsfallet av en knarkare som låg längst in i gränden.

Han hade fortfarande en nål som satt fast i hans vänsterarm, och polismannen hade bara ringt in kriminalarna som en formalitet. Medan Hernandez och Reid pratade med polismannen böjde sig Jessie under polisavspärrningen och gick försiktigt fram mot kroppen.

Hon tittade ner på den unga killen. Han såg ut att vara jämnårig med henne. Han var afroamerikan, men en hög fadefrisyr. Trots att han låg ner och inte bar skor, så såg hon att han var lång.

Det var något med honom som kändes bekant.

"Borde jag veta vem den här killen är?" ropade hon till Hernandez. "Det känns som att jag har sett honom någonstans tidigare."

"Antagligen", ropade Hernandez tillbaka. "Du gick på USC, eller hur?"

"Ja", sa hon.

"Det är troligt att ni har överlappat ett eller två år. Han hette Lionel Little. Han spelade basket där ett par år innan han blev proffs."

"Okej, jag tror att jag minns honom", sa Jessie.

"Han hade ett fantastiskt handledskast med vänstern", erinrade sig Reid. "Påminde lite om George Gervin. Han framhölls som nästa stora löfte men det visade sig att han inte höll måttet efter några år. Han kunde inte försvara och visste inte hur han skulle hantera alla pengar som kom med NBA-livsstilen. Han blev bara kvar i tre säsonger innan han hamnade utanför ligan helt och hållet. Och då tog drogerna över. Någonstans på vägen så hamnade han på gatan."

"Jag träffade på honom då och då", tillade Hernandez. "Han var en snäll grabb – han gjorde sig aldrig skyldig till något mer än förströelse eller urinering på offentlig plats."

Jessie böjde sig och studerade Lionel närmare. Hon försökte att föreställa sig hur det var att befinna i hans situation, en vilsen ungdom, drogberoende men utan att ställa till mycket besvär, släpandes benen efter sig i gränder i centrala Los Angeles under ett par år. På något sätt hade han lyckats hålla sig från att överdosera eller hamna i fängelse. Men här var han nu, död i en gränd, nål i armen, utan skor. Det var något med det hela som inte kändes rätt.

Hon satte sig på huk och tittade närmare på där nålen stack ut i hans arm. Den hade tryckts in hårt och djupt i hans annars släta hud.

Hans släta hud...

"Kriminalpolis Reid, du sa att Lionel hade ett fint handledskast med vänsterhanden, va?"

"Ren konst", sa han uppskattande.

"Så jag kan anta att han var vänsterhänt?"

"Absolut, hans vänster var helt dominant. Han fick problem när han skulle använda högern. Försvarare tvingade honom alltid åt den sidan för att försvaga honom. Det var en annan anledning till att han inte blev större i ligan."

"Det är konstigt", grubblade hon.

"Vadå?" frågade Hernandez.

"Det är bara det... kan ni komma hit? Det är något med den här brottsplatsen som inte går ihop för mig."

Kriminalpoliserna gick framåt och stannade precis bakom henne där hon satt på huk. Hon pekade på Lionels vänsterarm.

"Nålen ser ut som att den är halvvägs genom hans arm och inte i närheten av någon ven."

"Han kanske siktade illa?" föreslog Reid.

"Kanske", medgav Jessie. "Men titta på hans högerarm. Där går de en rak linje av nålstick som löper längs hans vener. Det är ganska noggrant för att vara en drogmissbrukare. Och det är logiskt, för han var vänsterhänt. Självklart injicerade han i sin högerarm om han var vänsterhänt."

"Det är logiskt", instämde Hernandez.

"Så då tänkte jag att han kanske bara var slarvigare när han använde högerhanden", fortsatte Jessie.

"Som du sa, Reid, så kanske han bara siktade illa."

"Exakt", sa Reid.

"Men titta", sa Jessie och pekade mot armen. "Förutom märket där nålen sitter i armen nu, så är vänsterarmen helt slät – inga stickmärken alls."

"Vad säger det dig?" frågade Hernandez och började inse vad hennes poäng var.

"Det säger mig att han inte injicerade i sin vänsterarm, i princip aldrig. Så vitt jag kan se så är inte det här heller en kille som skulle låta någon annan injicera i hans arm. Han hade ett system. Han var mycket metodisk. Kolla på hans högerhand. Han har märken där också. Han skulle hellre injicera i handen än att överlåta det till någon annan. Jag slår vad om att om vi drar av honom strumporna så kommer vi hitta nålstick mellan tårna på hans högerfot också."

"Så du föreslår att han inte överdoserade?" frågade Reid skeptiskt.

"Jag förslår att någon vill att det ska se ut som en överdos, men gjorde ett slarvigt jobb och bara tryckte in nålen någonstans i hans vänsterarm, just den armen som högerhänta människor skulle använda."

"Varför?" frågade Reid.

"Jo," sa Jessie försiktigt, "jag började fundera över faktumet att han saknar skor. Inga av hans andra kläder saknas. Jag undrar om, eftersom han var ett före detta basketproffs, om hans skor var dyra. Kostar inte vissa av dem hundratals dollar?"

"Det gör dem", svarade Hernandez exalterat. "Faktum är att när han först kom till ligan och alla trodde att han skulle bli hur stor som helst, så skrev han på ett sponsorkontrakt med ett nytt skoföretag som hette Hardwood. De flesta killarna skrev på sponsoravtal med de stora skoföretagen: Nike, Adidas och Reebok. Men Lionel valde Hardwood. De ansågs vara coola och på gränsen. Kanske för mycket för de konkade för ett par år sen."

"Så då borde skorna inte vara särskilt värdefulla", sa Reid.

"Det är ju faktiskt tvärtom", rättade Hernandez. "Eftersom de gick i konkurs blev skorna en eftertraktad vara. Det finns bara ett fåtal att få tag på nu för tiden, så varje par är värdefullt för samlare. Som talesperson för företaget fick Lionel antagligen ett helt lass med skor när han skrev på sponsordealen. Och jag är villig att slå vad om att han hade på sig de skorna i natt."

"Så", fortsatte Jessie, "någon såg honom bära skorna. Kanske var personen desperat efter pengar. Lionel betraktas inte som en tuffing. Han är ett lätt byte. Så den här personen angriper Lionel, stjälar skorna och trycker en nål i armen på honom, i hopp om att det ska se ut som en överdos."

"Det är inte en galen teori", sa Hernandez. "Låt oss se om vi kan få igång en sökning i området efter någon som bär ett par Hardwood-dojor."

"Om Lionel inte överdoserade, hur dödade då gärningsmannen honom?", grubblade Reid. "Jag ser inga blodspår."

"Det är en mycket bra fråga... för dödsfallsutredaren", sa Hernandez och flinade medan han vandrade tillbaka mot avspärrningen. "Låt oss ringa in någon och så tar vi lunch."

"Jag måste springa till banken", sa Reid. "Jag kanske bara möter er på stationen sen."

"Okej. Det ser ut som att det bara blir du och jag, Jessie", sa Hernandez. "Känner du för en korv med bröd från gatuförsäljaren? Jag såg en vagn på andra sidan gatan tidigare."

"Jag känner att jag kommer att ångra det men att jag går med på det ändå för att inte framstå som en mes."

"Du vet", påpekade han, "att om du säger att du går med på det för att inte framstå som en mes, så vet alla att du bara äter den för att bli populär. Och det är rätt mesigt. Bara ett tips från coachen."

"Tack, Hernandez", svarade Jessie. "Jag lär mig så mycket nya saker i dag."

"Det kallas utbildning på arbetsplatsen", sa han och höll igång skoandret medan de lämnade gränden och gick ut mot gatan. "Men om du tar både lök och chili på korven, så kan du vinna lita respekt."

"Wow", sa Jessie och grimaserade. "Vad tycker din fru om att sova bredvid dig på natten när du din andedräkt stinker av allt det där?"

"Inget större problem", sa Hernandez och vände sig mot korvförsäljaren för att beställa.

Det var något med Hernandez svar som verkade märkligt för henne. Hans fru kanske helt enkelt inte brydde sig om att han doftade lök och chili i sängen. Men det var något med hans ton som tydde

på att anledningen till att det inte var något större problem kanske var för att han och hustrun inte delade säng längre.

Trots nyfikenheten utforskade inte Jessie det närmare. Hon kände knappt den här mannen. Hon tänkte inte börja förhöra honom om hans familjesituation. Men hon önskade att hon på något sätt kunde få reda på om hennes magkänsla var helt fel eller om hennes misstankar stämde.

På tal om magen, så tittade korvförsäljaren på henne och väntade på att hon skulle beställa. Hon tittade på Hernandez korv som översvämades av lök, chili och salsa. Han tittade på henne och gjorde sig redo för att reta henne.

"Jag tar samma som han", sa hon. "Exakt samma."

*

Tillbaka på stationen några timmar senare hade hon precis kommit ut från toaletten för tredje gången samma eftermiddag, när Hernandez kom fram till henne med ett brett leende på läpparna. Hon tvingade sig själv att se avslappnad ut och brydde sig inte om det obekväma bubblandet i buken.

"Goda nyheter", sa han, tacksamt nog omedveten om hennes plågor. "Vi har fått meddelande om att någon greps för några minuter sen, iförd Hardwoods-skor med Lionels skostorlek, vilken var 51. Personen som bar skorna hade fyrtriotreor, så det var ju lite misstänksamt. Bra jobbat."

"Tack", sa Jessie och låtsades som att det inte betydde så mycket. "Hört något från dödsfallsutredaren om dödsorsak?"

"Inget officiellt ännu. Men när de vände på Lionel fann de stora skador på bakhuvudet. Så subduralblödning är ingen galen hypotes. Det skulle också förklara varför det inte fanns några blodspår."

"Härligt", sa Jessie, glad över att hennes teori verkade ha stämt.

"Ja, förutom att det inte är så härligt för hans familj. Hans mamma kom dit för att identifiera kroppen och hon är tydligen helt förstörd. Hon är en singelmamma. Jag kommer ihåg att jag läste i någon artikel om honom att hon hade haft tre jobb när Lionel var liten. Hon tänkte nog att hon skulle kunna luta sig tillbaka när han slog igenom. Men det blev väl inte så."

Jessie visste inte vad hon skulle svara så hon bara nickade tyst.

"Jag ger mig för i dag", sa Hernandez abrupt. "Några av oss ska ut och ta en drink, om du vill följa med. Du har definitivt förtjänat att bli bjuden på en av mig."

"Jag hade gärna gjort det men jag har lovat min rumskompis att gå till en klubb ikväll. Hon tycker att det är dags att jag börjar dejta igen."

"Tycker du att det är dags?" frågade Hernandez med höjda ögonbryn.

"Hon är obeveklig och kommer inte att släppa det här förrän jag går ut åtminstone en gång, även om det är på en måndagskväll. Det borde ge mig några veckors lugn och ro innan hon börjar tjata igen."

"Tja, ha det så trevligt", sa han och försökte låta optimistisk.

"Tack. Jag är säker på att det inte blir det."

KAPITEL SEX

Det var högljutt och mörkt på klubben, och Jessie kände hur huvudvärken kom krypande.

För en timme sedan, när hon och Lacy hade gjort sig i ordning, hade saker och ting känts mycket mer lovande. Rumskamratens entusiasm hade smittat av sig och Jessie hade nästan sett fram emot kvällen när de tog på sig fina kläder och fixade håret.

När de lämnade lägenheten kunde hon inte förneka att Lacys påstående om att hon var skitsnygg faktiskt stämde. Hon hade på sig sin röda kjol med slits upp längs låret, samma kjol som hon aldrig fick ha på sig under den korta men tumultartade existensen i Orange County. Hon hade också på sig en svart ärmlös topp som framhävde de tonade armarna som hon hade utvecklat under fysioterapi.

Hon hade till och med tillåtit sig själv att dra på sig ett par pumps med sjucentimetersklackar, så att hon ökade i längd till över en och åttio, och således officiellt kunde titulera sig medlem av amazonkvinnoklubben med Lacy. Först hade hon satt upp sitt bruna hår, men hennes modeimpressario till rumskompis hade övertygad henne om att släppa ut håret så att det föll över axlarna och övre delen av ryggen. När hon såg dem i spegeln tyckte hon att Lacys kommentar om att de såg ut som ett par rika modeller som var på besök i slummen var en ganska träffande beskrivning.

Men en timme senare var stämningen inte lika god. Lacy hade kul, hon flörtade ironiskt med killar som hon inte var intresserad av, och flörtade seriöst med tjejer som hon gillade. Jessie befann sig i baren och pratade med bartendern, som onekligen var skicklig på att underhålla tjejer som inte var bekväma på den typen av klubbar.

Hon visste inte när hon hade blivit så lam. Hon hade förstås inte varit singel på nästan tio år. Men hon och Kyle hade gått ut på precis den här typen av klubbar när de bodde i stan, innan de flyttade till Westport Beach. Och då hade hon aldrig känt sig utanför.

Faktum är att hon brukade älska att kolla in new downtown L.A. – DTLA i folkmun – klubbar, barer och restauranger i ett aldrig sinande utbud. De båda brukade dundra in och ta över ställena, prova de mest okonventionella rätterna och dryckerna på menyn, dansa fuldans mitt på dansgolvet på klubben helt obrydda om blickarna de fick från andra. Hon saknade inte Kyle men hon fick medge att hon saknade livet de hade tillsammans innan allt brakade ihop.

En ung kille, troligtvis inte äldre än tjugofem, kom fram och hoppade smidigt upp på den tomma barstolen bredvid henne. Hon kollade snabbt in honom i spegeln bakom baren.

Det var en privat lek som hon brukade sysselsätta sig med. Hon kallade den "Förutsägbara folk". Leken gick ut på att hon försökte gissa så mycket om en person som möjligt, baserat på utseende, manér och röst. Medan hon i hemlighet sneglade på killen insåg hon till sin glädje att hennes lilla lek nu också hade professionella fördelar. Hon var ju trots allt nu en nybörjarprofilerare med provanställning. Det här var fältarbete.

Killen var halvsnygg, med rufsigt, askblont hår som lockade sig ner i pannan. Han var solbränd, men inte som någon som hade pressat på stranden. Solbrännan var för jämn och perfekt. Hon gissade att han besökte ett solarium då och då. Han var i bra form men såg nästan onaturligt slimmad ut. Som en varg som inte hittat mat på ett tag.

Han kom uppenbarligen direkt från jobbet, eftersom han fortfarande hade på sig "uniformen" – kostym, blanka skor, lite lös slips för att visa att han var avslappnad. Klockan var snart tio, så om han precis hade kommit från jobbet betydde det att han hade långa arbetsdagar. Kanske inom finanssektorn, även om det oftast innebär tidiga morgnar snarare än sena kvällar.

Mer troligt var att han var advokat. Men inte för staten; kanske jobbade han sitt första år på någon flott advokatbyrå i något närliggande höghus där de lät honom jobba ihjäl sig. Han tjänade bra, det bevisade den skraddarsydda kostymen. Men han hade inte mycket tid över för att njuta av frukten av det hårda arbetet.

Det verkade som att han funderade över vilken ragningsreplik han skulle använda på henne. Han kunde inte erbjuda henne en drink för hon hade redan en framför sig och den hade hon knappt rört. Jessie bestämde sig för att hjälpa honom på traven.

"Vilken byrå?" frågade hon och vände sig mot honom.

"Va?"

"Vilken advokatbyrå jobbar du för?" upprepade hon nästan skrikande för att göra sig hörd över den öronbedövande musiken.

"Benson & Aguirre", svarade han med en östkustdialekt som hon inte riktigt kände igen. "Hur visste du att jag är advokat?"

"Jag chansade; det ser ut som att de verkligen kör med dig. Kom du precis från jobbet?"

"För typ en halvtimme sen", sa han. Det lät som att han hade någon blandning av brittisk och amerikansk engelska när han pratade, snarare än New York-dialekt. "Jag har sett fram emot en kall dryck i tre timmar nu. Jag skulle egentligen vilja ha en granita men det här får duga." Han tog en stor klunk ur sin ölfaska.

"Hur upplever du Los Angeles i jämförelse med Philadelphia?" frågade Jessie. "Jag vet att du inte ens har bott här i sex månader men känns det som att du har kommit in i livsstilen här?"

"Oj, vad fan? Är du någon slags privatdetektiv? Hur vet du att jag kommer från Philadelphia och att jag bara har bott här sen augusti?"

"Det är en av mina talanger. Jag heter Jessie, förresten", sa hon och sträckte fram handen.

"Doyle", sa han och skakade hennes hand. "Vill du berätta för mig hur du gör ditt partytrick? För jag känner mig ganska skakad av det här."

"Jag vill inte avslöja hemligheten. Hemligheten är en viktig ingrediens. Låt mig ställa en till fråga bara för att få hela bilden klar. Gick du juristutbildningen på Temple eller Villanova?"

Han stirrade på henne och bara gapade. Efter att han blinkat några gånger samlade han sig.

"Hur vet du att jag inte gick på Penn?" frågade han och låtsades vara förnärmad.

"Inte en chans. Ingen från Penn vill ha en granita. Vilken av dem är det?"

"Nova är bäst!" skrek han. "Heja Wildcats!"

Jessie nickade uppskattande.

"Jag är en Trojan-tjej själv", sa hon.

"Oj, jösses. Så du gick på USC? Hörde du om den där killen, Lionel Little – tidigare basketspelare där? Han mördades i dag."

"Jag hörde det", sa Jessie. "Trist historia."

"Jag hörde att han mördades för sina skor", sa Doyle och skakade på huvudet. "Man tror ju inte att det är sant."

"Du får passa dig Doyle. Dina skor ser inte heller billiga ut precis."

Doyle tittade ner, sedan lutade han sig mot henne och viskade, "åttahundra dollar."

Jessie visslade och låtsades vara häpen. Hon började snabbt förlora intresset för Doyle, vars ungdomliga livsglädje började överskuggas av hans ungdomliga självbelåtenhet.

"Så vem är du?" frågade han.

"Vill du inte försöka gissa?"

"Oj, jag är inte så bra på sånt."

"Ge det ett försök, Doyle", trugade hon. "Du kanske är bättre än du tror. Dessutom måste ju en advokat vara lyhörd, eller hur?"

"Det är sant. Okej, jag ger det ett försök. Jag skulle säga att du är skådis. Du är tillräckligt snygg för att vara det. Men DTLA är inte någonstans där en skådis skulle hänga. De hänger mer runt Hollywood och andra ställen i de västra delarna. Modell kanske? Det skulle du kunna vara. Men du verkar för smart för att det skulle var din huvudsakliga karriär. Kanske gjorde du en del modelljobb som tonåring men nu har du bytt bana till något mer professionellt. Åh, nu vet jag, du jobbar inom public relations. Det är därför du är så bra på att läsa människor. Har jag rätt? Jag vet att det stämmer."

"Riktigt nära, Doyle. Men inte riktigt."

"Så vad gör du för nåt då?", sa han otåligt.

"Jag är kriminalprofilerare på LAPD."

Det kändes bra att säga det högt, särskilt som hon såg hur hans ögon spärrades upp av förvåning.

"Som i den där tv-serien Mindhunter?"

"Ja, typ. Jag hjälper polisen med att försöka förstå mig på kriminellas psyken så att de ska få en bättre bild av gärningsmännen och kunna göra ett gripande."

"Wow. Så du jagar seriemördare och grejer?"

"Sen en tid tillbaka", sa hon och undvek att nämna att hon just nu letade efter en specifik seriemördare, som inte hade någonting med jobbet att göra.

"Vad grymt. Vilket coolt jobb."

"Tack", sa Jessie, och kände på sig att han antagligen började känna sig tillräckligt modig för att ställa frågan som han tänkt på ett tag nu.

"Så vem är du? Är du singel?"

"Franskild faktiskt."

"Jaså?" sa han. "Du verkar vara för ung för att vara franskild."

"Eller hur? Ovanliga omständigheter. Det funkade inte."

"Jag vill inte vara oförsämd, men får jag fråga vad de ovanliga omständigheterna var? Jag menar, du verkar vara ett kap. Är du galen eller nåt?"

Jessie visste att han inte menade något illa med sin fråga. Han var genuint intresserad av både svaret och av henne, han vara bara otroligt klumpig. Men hon kunde ändå känna att den sista gnuttan intresse som hon hade kvar för Doyle försvann där och då. I samma stund kände hon hur den långa dagen och de obekväma höga klackarna tog ut sin rätt. Hon bestämde sig för att avsluta kvällen med en smäll.

"Jag skulle inte kalla mig själv galen, Doyle. Jag är definitivt skadad, till den grad att jag vaknar och skriker varje natt. Men galen? Det skulle jag inte säga. Största anledningen till att vi skiljde oss var för att min man var en sociopat som mördade en kvinna han låg med, försökte sätta dit mig för det och slutligen försökte han mörda mig och två av våra grannar. Han tog verkligen fasta på den där 'tills döden skiljer oss åt'-grejen."

Doyle stirrade på henne, hans gapade så stort att han skulle ha kunnat fångaflugor. Hon väntade på att han skulle hämta sig, nyfiken över hur skicklig han skulle vara på att dra sig ur situationen. Inte särskilt, visade det sig.

"Oj, det suger verkligen. Jag skulle vilja fråga dig mer om det men jag kom just på att jag har en tidig rättgång i morgon. Jag borde nog åka hem. Hoppas att vi ses igen."

Han hade rest sig från stolen och var halvvägs ut genom dörren innan hon fick ur sig ett "hej då, Doyle."

*

Jessica Thurman drog upp filten för att täcka sin huttrande lilla kropp. Hon hade varit ensam i stugan med sin döda mamma i tre dagar. Hon var så yr av bristen på vatten, värme och mänsklig kontakt och hon ibland inbillade sig att hennes mamma talade med henne, även fast hennes lik hängde orörligt med armarna i luften, fastspända med handbojor i takets träbjälkar.

Plötsligt bultade det på dörren. Någon var utanför stugan. Det kunde inte vara hennes pappa. Han hade ingen anledning att knacka. Han gick in var som helst, när som helst.

Bultandet hördes igen, men den här gången lät det annorlunda. Det var ett ringande ljud nu också. Men det hängde inte ihop. Det fanns ingen ringklocka i stugan. Det ringde igen, den här gången utan det bultande ljudet.

Plötsligt öppnade Jessie ögonen. Hon låg i sängen och lät sin hjärna förstå att det ringande ljudet hon hade hört kom från mobiltelefonen. Hon sträckte sig efter den samtidigt som hon noterade

att även om hennes hjärta rusade och hon var andfådd, så var hon inte lika dränkt av svett som hon brukade vara efter en mardröm.

Det var Ryan Hernandez. När hon svarade på samtalet kollade hon på klockan. Den var 02:13.

"Hallå", sa hon och lät nästan inte nyvaken alls.

"Jessie. Det är Ryan Hernandez. Ledsen att jag ringer så här sent men jag har fått ett samtal om att undersöka ett mystiskt dödsfall i Hancock Park. Garland Moses ställer inte upp på att svara på samtal mitt i natten längre och alla andra är upptagna. Kan du komma?"

"Visst", svarade Jessie.

"Om jag sms:ar dig adressen, kan du vara här om trettio minuter?" frågade han.

"Jag kan vara där om femton."

KAPITEL SJU

När Jessie körde upp framför villan på Lucerne Boulevard var klockan 02:29. Ett flertal polisbilar var redan där, tillsammans med en ambulans och rättsläkarens bil. Hon klev ur bilen och gick mot ytterdörren, samtidigt som hon försökte se så proffsig ut som möjligt efter omständigheterna.

Grannarna stod på trottoaren, många av dem hade morgonrock på sig för att skydda sig mot nattens kyla. Den här typen av händelser hörde inte till vanligheterna i ett förmöget område som Hancock Park. Det låg inkapslat mellan Hollywood i norr och Mid-Wilshire-distriktet i söder, och var den typ av område där förmögenheterna var gamla och hade gått i arv; om man nu kunde tala om arv i en stad som brydde sig så lite om historiska traditioner. Människorna som bodde här var inte som filmstjärnorna eller Hollywood-mogulerna som man kunde hitta i Beverly Hills eller Malibu. De här hemmen tillhörde de familjer som haft pengar i generationer, och där många inte alls arbetade. Om de arbetade så var det inte för att de behövde det, utan för att de inte ville vara uttråkade. Ikväll behövde de dock inte bekymra sig för att bli uttråkade. En av deras egna var ju trots allt död, och alla var nyfikna på vem det var.

Jessie kände sig spänd över vad som väntade när hon gick upp för trappan mot ytterdörren, som var avspärrad med gul polistejp. Det här var första gången som hon hade kommit till en brottsplats utan att gå bredvid en kriminalare. Och det betydde att hon för första gången skulle behöva legitimera sig för att få komma in på det avspärrade området.

Hon mindes hur exalterad hon hade varit när hon först hade fått sin legitimation. Hon hade till och med övat på Lacy några gånger, genom att vifta med brickan och id-kortet i ansiktet på henne. Men nu var hon oväntat nervös när hon grävde i fickorna efter dem.

Det hade hon inte behövt vara. Polismannen längst upp i trappan bara sneglade som hastigast på dem medan han lyfte upp avspärrningstejpen så att hon skulle kunna passera.

Jessie hittade Hernandez och en annan kriminalpolis som stod precis innanför dörren, i foajén. Det såg ut som att den yngre mannen hade dragit det kortaste strået. Reid hade antagligen använt sin högre rang för att delegera uppdraget till sin yngre kollega. Jessie undrade varför Hernandez inte gjort det samma. Han fick syn på henne och vinkade.

"Jessie Hunt, jag vet inte om du träffat kriminalpolis Alan Trembley. Det var han som hade jour i natt, och han kommer att arbeta tillsammans med mig."

När Jessie skakade hans hand kunde hon inte undgå att notera hur han, med sitt rufsiga blonda hår och glasögonen på nästippen, såg lika tankspridd ut som hon kände sig.

"Vårt offer finns i poolhuset", sa Hernandez och började gå för att visa vägen. "Hon heter Victoria Missinger. Trettiofyra år gammal. Gift. Inga barn. Hon befinner sig i ett gömt litet skrymsle av rummet, vilket kan förklara varför det tog så lång tid att hitta henne. Hennes make anmälde henne försvunnen ikväll och sa att han inte hade kunnat få tag i henne på flera timmar. Det fanns oro kring ifall det handlade om en kidnappning, så därför gjordes det ingen ordentlig genomsökning av huset förrän ett par timmar sen. Hennes kropp hittades av en likhund."

"Jösses", viskade Trembley uppskakad, vilket fick Jessie att undra hur erfaren han egentligen var, om han blev chockad bara av att en likhund nämndes.

"Hur dog hon?" frågade hon.

"Dödsfallsutredaren är fortfarande här och inga blodtester har gjorts. Men den initiala teorin är en insulinöverdos. En nål hittades i närheten av kroppen. Hon var diabetiker."

"Kan man dö av en insulinöverdos?" frågade Trembley.

"Javisst, om man lämnas utan att få hjälp", sa Hernandez medan de gick i den långa hallen i huset till dörren på baksidan. "Och det verkar som att hon var ensam i rummet i flera timmar."

"Det verkar som att vi råkar på mycket nålrelaterade incidenter nu för tiden, Hernandez", noterade Jessie. "Du vet, jag skulle klara av att hantera incidenter där handeldvapen varit inkluderade också."

"Ren slump, det kan jag försäkra dig om", svarade han med ett leende.

Det gick ut och Jessie förstod att bakom det gigantiska huset gömde sig en ännu större trädgård. Halva ytan upptogs av en enorm pool, och bakom den låg poolhuset. Hernandez stegade ditåt och de andra två följde efter.

"Vad får dig att tro att det inte bara var en olyckshändelse?" frågade Jessie honom.

"Jag har inte dragit några slutsatser än", svarade han. "Dödsfallsutredaren kommer att kunna ge oss mer information i morgon. Men fru Missinger hade haft diabetes hela sitt liv, och enligt hennes make så hade hon aldrig tidigare råkat ut för den här typen av olycka. Det låter ju som att hon visste hur hon skulle ta hand om sig själv."

"Har du pratat med honom ännu?" frågade Jessie.

"Nej", svarade Hernandez. "En polisman pratade med honom först. För tillfället håller de koll på honom i middagssalen. Vi ska prata med honom efter att jag har visat er platsen."

"Vad vet du om honom?" frågade Jessie.

"Michael Missinger, trettiosju år gammal. Arvinge till familjens Missinger oljeförmögenhet. Han sålde sina aktier för sju år sen och startade en hedgefond som investerar uteslutande i miljövänliga teknologier. Han har en takvåning i stan där han arbetar, i en av de där byggnaderna som ni ser toppen på om ni sträcker på er lite."

"Tidigare dömd för något?" frågade Trembley.

"Skojar du?" fnös Hernandez. "På papperet är den här killen helylle. Inga personliga skandaler. Inga finansiella problem. Inte ens en bot för fortkörning. Om han har några hemligheter så döljer han dem väl."

De hade kommit fram till poolhuset. En uniformerad polisman lyfte på avspärningstejpen så att de fick tillträde. Jessie följde efter Hernandez som gick i täten. Trembley gick sist.

När de klev in försökte Jessie rensa huvudet på alla tankar. Det här var hennes första högprofilsuppdrag som kunde visa sig vara ett mordfall, och hon ville inte att några distraktioner skulle påverka henne från arbetet som låg framför dem. Hon ville bara fokusera på det hon såg.

Poolhuset andades gammaldags glamour, men inte på ett vräkigt sätt. Det påminde henne om de badhytter som hon föreställde sig att filmstjärnorna på 1920-talet använde när de besökte stranden. Den långa soffan längst in i huvudrummet hade träram, men lyxiga dynor som såg extremt tupplurskompatibla ut.

Soffbordet såg ut att vara handtillverkat av återvunnet trä, vissa delar såg ut som gamla bitar av skrovet på en båt. Vaggarna pryddes av vad som såg ut att vara polynesisisk konst. I ett hörn i rummet stod ett biljardbord. Platt-tv:n gömdes bakom ett tjockt, silkesliknande beige draperi, som Jessie misstänkte hade kostat mer än hennes Mini Cooper på framsidan. Det fanns inga spår av att något tumultartat hade hänt här.

"Var är det gömda skrymslet?" frågade hon.

Hernandez visade dem vägen förbi baren som sträckte sig längs väggen. Jessie såg mer polistejp framför vad som såg ut att vara ett linneskåp. Hernandez drog undan tejpen och öppnade skåpsdörren med sin handskbeprydd hand. Sedan klev han in och det verkade som att han försvann.

Jessie följde efter och såg att skåpet innehöll hyllor med handdukar och några badrumsprodukter. Men när hon kom närmare såg hon en smal öppning till höger mellan dörren och hyllorna. Det verkade finnas en skjutdörr som hängde ihop med väggen.

Jessie tog också på sig ett par handskar och stängde dörren. För ett otränat öga såg det ut som bara ännu en vägghpanel. Hon sköt den åt sidan igen och klev in i det lilla rummet där Hernandez väntade.

Det såg inte mycket ut för världen – bara en liten tvåsitssoffa och ett litet träbord bredvid. På golvet stod en lampa som uppenbarligen hade välts ner. Några skärvor hade lossnat från den och satt nu fast i den vita plyschmattan.

Victoria Missinger satt nersjunken på soffan i en avslappnad position. Det såg ut som att hon sov. En insulinpenna låg på dynan bredvid henne.

Även som död var Victoria Missinger en mycket vacker kvinna. Det var svårt att bestämma hennes längd, men hon var i bra form. Hon verkade vara en kvinna som regelbundet träffade sin personliga tränare. Jessie gjorde en mental anteckning om detta.

Hennes hud var slät och hade lyster, trots likstelheten som började ta över kroppen. Jessie kunde föreställa sig hur det hade sett ut när Victoria levde. Hon hade långt, blont hår som delvis täckte hennes ansikte, men inte tillräckligt för att dölja hennes perfekta ansiktsform.

"Hon var snygg", sa Trembley, vilket var en underdrift.

"Tror du att det var bråk, Hernandez?" frågade Jessie, och nickade mot den trasiga lampan på mattan.

"Svårt att veta säkert. Hon kan bara ha råkat stöta till den när hon försökte resa sig. Eller så hände det under någon slags kamp."

"Jag tycker det verkar som att du håller tillbaka med någon tanke", pressade Jessie.

"Tja, som jag sa, så gillar jag inte att dra för tidiga slutsatser. Men jag tycker att det här verkar lite märkligt", sa han och pekade på mattan.

"Vadå?" frågade hon. Hon kunde inte notera något särskilt förutom att mattan var väldigt tjock.

"Ni ser ju hur djupa fotavtrycken blir i mattan när vi trampar ner i den, eller hur?"

Jessie och Trembley nickade.

"När vi kom hit efter att hunden hade hittat henne, så fanns det inga fotavtryck här alls."

"Inte ens hennes egna?" frågade Jessie, och började förstå.

"Nix", svarade Hernandez.

"Vad betyder det?" frågade Trembley, som inte fattade ett dugg.

Hernandez upplyste honom.

"Det betyder att antingen har den här lyxiga mattan utomordentliga förmågor att återhämta sig, eller så har någon dammsugit den för att gömma bevis efter andra fotavtryck än Victorias."

"Det är intressant", sa Jessie och imponerades över Hernandez blick för detaljer. Hon brukade vara stolt över sin förmåga att läsa människor, men hon skulle aldrig ha kunnat kopplat ihop trådarna till en teori som den här. Det påminde henne om att detta var mannen som hade varit orsaken till att Bolton Crutchfield greps, och att hon inte borde underskatta hans förmågor. Hon kunde lära sig mycket av honom.

"Har ni hittat någon dammsugare?" frågade Trembley.

"Inte här", sa Hernandez. "Men vi kollar vad som finns i villan."

"Svårt att föreställa sig att någon av makarna Missinger gjorde särskilt mycket hushållssysslor", spekulerade Jessie. "Jag undrar om de ens skulle veta var dammsugaren förvarades. Jag antar att de har en hushållerska?"

"Helt riktigt", sa Hernandez. "Hon heter Marisol Mendez. Dessvärre är hon bortrest hela veckan. Semester i Palm Springs tydligen."

"Så det kan inte ha varit hushållerskan", sa Trembley. "Jobbar någon annan här? De måste ha massor med tjänstefolk."

"Inte så många som du tror", sa Hernandez. "Trädgården är till stora delar resistent mot torka, så de har en trädgårdsmästare som kommer hit två gånger i månaden för underhåll. Sen har de ett företag som sköter poolunderhåll. Maken säger att de kommer hit en gång i veckan, på torsdagar."

"Så vad återstår då?" frågade Trembley och verkade vara rädd för att uttrycka det uppenbara svaret.

"Då återstår samma person som vi började med", sa Hernandez rakt på sak.

"Maken."

"Har han alibi?" frågade Jessie.

"Det är precis det vi ska ta reda på", svarade Hernandez samtidigt som han drog fram sin kommunikationsradio och började prata i den. "Nettles, se till att få Missinger körd till stationen för förhör. Jag vill inte att någon ställer några frågor till honom förrän vi har honom i förhörssrummet."

"Ledsen, kriminalaren", kom en knastrande och ängslig röst tillbaka. "Men någon har redan gjort det. Han är på väg dit nu."

"För helvete", svor Hernandez och stängde av radion. "Vi måste sticka nu."

"Vad är problemet?" frågade Jessie.

"Jag ville vara där när Missinger kom till stationen – för att vara den snälla polisen, hans livlina, den som lyssnar på honom. Men om han kommer dit först och ser alla blå uniformer, pistoler och starka lampor, så kommer han bli skrämmd och kräva att få en advokat innan vi hinner fråga någonting. Och så fort det händer kan vi glömma att få något vettigt ur honom."

"Bäst att vi rör på oss då", sa Jessie och skyndade sig förbi honom, ut genom dörren.

KAPITEL ÅTTA

När de anlände till stationen hade Missinger redan varit där i tio minuter. Hernandez hade ringt i förväg och beordrat stationsbefälet att ta honom till familjerummet, som var avsett för brottsoffer och familjemedlemmar till avlidna. Det ett rum som var något mindre sterilt än resten av stationen, med några gamla soffor, gardiner i fönstren och ett par veckotidningar på soffbordet.

Jessie, Hernandez och Trembley sprang mot dörren till familjerummet, där en lång polis vakade utanför.

"Hur går det för honom där inne?" frågade Hernandez.

"Han är okej. Tyvärr krävde han att få kontakta sin advokat i samma sekund som han klev in på stationen."

"Fantastiskt", fräste Hernandez. "Hur länge har han väntat på att få ringa?"

"Han har redan ringt, sir", sa polisaspiranten och såg obekvämt ut.

"Va? Vem tillät honom att göra det?"

"Det gjorde jag, sir. Borde jag inte ha gjort det?"

"Hur länge har du jobbat här, polisaspirant... Beatty?" frågade Hernandez och tittade på namnbrickan på mannens skjorta.

"Knappt en månad, sir."

"Okej, Beatty", sa Hernandez, och försökte hålla sin frustration i schack. "Det går inte att göra något åt detta nu. Men i framtiden behöver du inte omedelbart ge en potentiell misstänkt brottsförvarare telefonen så fort han ber om det. Du kan sätta honom i rummet och säga att du ska göra det så snart som möjligt. 'Så snart som möjligt' kan ta några minuter, kanske till och med en timme eller två. Det är en taktik som ger oss tid till att komma på en strategi och som inte sätter den misstänkte i kontroll. Kan du snälla komma ihåg det här i framtiden?"

"Ja, sir", sa Beatty färdigt.

"Okej. Ta honom till förhörssrummet nu. Vi har antagligen inte mycket tid på oss innan advokaten kommer. Men jag vill åtminstone använda den tid vi har för att få en känsla för killen. Och Beatty, när du tar honom dit, svara inte på hans frågor. Ta honom bara till förhörssrummet och lämna sedan. Förstått?"

"Ja, sir."

Medan Beatty gick in i familjerummet för att hämta Missinger ledde Hernandez Jessie och Trembley till fikarummet.

"Låt oss ge honom en minut att komma tillrätta", sa Hernandez. "Trembley och jag går in. Jessie, du kollar från bakom spegeln. Det är för sent för att ställa några väsentliga frågor men vi kan försöka få igång någon form av snack med killen. Han behöver inte säga något till oss. Men vi kan säga massor. Och det kan påverka honom. Vi behöver få honom att känna sig så obekvämt som möjligt innan hans advokat kommer hit och får honom att känna sig lugn. Vi behöver få in de där tvivlen i huvudet på honom, så att han börjar fundera på om vi är bättre allierade till honom än hans dyra advokat. Vi har inte mycket tid på oss, så nu sätter vi igång."

Jessie gick till observationsrummet och satte sig. Det var första gången hon fick se Michael Missinger, som stod och såg obekvämt ut i ett hörn. Han var, om möjligt, ännu snyggare än sin hustru. Trots att klockan var tre på natten och han bara hade på sig jeans och tröja, som han måste ha slängt på sig i farten, så såg han ut som att han just hade kommit från en modellfotografering.

Hans korta, solblekta blonda hår var precis lagom rufsigt för att han skulle se opretentiös ut, men inte så mycket att det såg ovårdat ut. Hans hud var ojämnt solbränd, vissa delar var vita, ett tydligt tecken på att han var surfare.

Han var lång och gämlig, och såg ut som den typen som inte behövde träna mycket för att se ut så. Ögonen var röda och svullna – högst troligen eftersom han hade gråtit – men det gjorde dem

inte mindre vackra. Jessie fick erkänna att om den här killen hade kommit fram till henne i en bar så hade hon inte precis känt sig besvårad. Till och med hans nervösa rörelser där han stod och stampade var frustrerande bedårande.

Efter några sekunder kom Hernandez och Trembley in. De såg inte lika förtrollade ut.

"Sätt dig, herr Missinger", sa Hernandez och fick nästan instruktionerna att låta hjärtliga. "Vi vet att du har bett om att få hit din advokat, vilket går bra. Som jag har förstått det så är han på väg. Under tiden så skulle vi vilja uppdatera dig om hur det går i utredningen. Först och främst vill jag säga att jag verkligen beklagar din förlust."

"Tack", sa Missinger med en hes röst. Jessie kunde inte avgöra om det var hans normala röst eller om den var ett resultat av nattens belastningar.

"Så vi vet ännu inte om någon annan är inblandad i hennes död", fortsatte Hernandez och satte sig mitt emot honom. "Men jag har förstått att du berättade för en av polismännen att Victoria var väldigt skicklig på att hålla sin sjukdom i schack och att du inte kunde minnas att hon varit med om något liknande innan."

"Jag..." började herr Missinger.

"Du behöver inte svara, herr Missinger", avbröt Hernandez. "Jag vill inte bli anklagad för att bryta mot dina rättigheter, som jag har förstått har blivit upplästa för dig, stämmer det?"

"Ja."

"Det är förstås praxis. Och även om vi inte direkt ser dig som en misstänkt, så har du all rätt att be om din advokat. Men från vårt håll så försöker vi gå framåt så fort som vi bara kan för att kunna gå till botten med det här. Tiden är dyrbar. Så ju fler detaljer vi kan få fram, av den typen som du tidigare delade med dig av om hur Victoria hanterade sin sjukdom, desto större chans har vi att undvika återvändsgränder. Förstår du hur jag tänker?"

Missinger nickade. Trembley stod tyst bredvid, som att han var osäker på om eller när han skulle inflika något.

"Så", fortsatte Hernandez, "bara för att få det bekräftat, du sa också att er hushållerska, Marisol, är på semester i Palm Springs. Du gav hennes nummer till en polisman och jag tror att vi kommer att kontakta henne. Förresten, utan att du formellt behöver svara så kan du kanske låta mig veta om något av det jag säger inte stämmer. Du behöver inte svara på några frågor, givetvis. Bara styr in mig i rätt riktning om jag är på väg åt fel håll. Känns det okej?"

"Det är okej", svarade Missinger.

"Vad bra. Vi gör framsteg här. Det vi vet är att du försökte nå Victoria flera gånger under eftermiddagen men hon svarade inte. Jag har förstått att det var sent på eftermiddagen då du kom hem för att möta upp henne innan ni skulle åka till en restaurang för att äta middag. Hennes bil var där men du hittade inte henne, och då blev du orolig och ringde polisen. Om något av det här inte stämmer så kan du bara knacka i bordet eller något så att jag vet."

Hernandez fortsatte att berätta det han visste om händelseförloppet men Jessie lyssnade bara med ett halvt öra. Hon hade upptäckt något under det sista meningsutbytet och undrade om det hon hade sett var på riktigt eller om hon bara inbillade sig. När Hernandez hade sagt "flera gånger under eftermiddagen" så hade Michael Missinger ryckt till lite, nästan som en reflex. Inte när Hernandez hade sagt "du försökte nå". Inte när han hade sagt "hon svarade inte". Bara när han sa "flera gånger under eftermiddagen."

Vad hade han tänkt när eftermiddagen nämdes? Det var så subtilt att Missinger själv kanske inte ens märkte det. Det verkade osannolikt att han tänkte tillbaka på hur han mördade sin fru på eftermiddagen. Då hade hon förväntat sig antingen en större reaktion eller ett spelat försök att dölja reaktion helt och hållet. Samtidigt var det någonting med ordet "eftermiddagen" som hade fått honom ur balans, om än subtilt.

Jessies funderingar avbröts av att en ny person klev in i förhörssrummet.

"Hej, kriminalarna", sa en kort, tunnhårig man i fyrtioårsåldern muntert. "Jag heter Brett Kolson och är herr Missingers advokat. Jag hoppas att ni kommer bra överens här. Och jag är säker på att ni inte har förhört min klient efter att han ringde mig."

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.